

Regjeringens Side med stor Lethed igjennem Lovgivningsvirksomheden skaffe sig den Frihed, man behøver, men naar et Lovbud først er blevet forandret ved kongelig Resolution, saa har man ikke alene tabt dette Lovbud og dets sande Betydning, men man har tillige faaet en Bane til at forandre Love ved kongelig Resolution. Vi maae huske paa, at dette ofte har ligget før, jeg vil ikke sige som et Stridspunkt, men som et Forhandlingspunkt mellem Regjeringen og denne Forsamling, hvorledes man skulde betragte de kongelige Forordninger, som vare tilstede før 1849, og vi have, troer jeg, i denne Forsamling i Almindelighed holdt meget stærkt paa, at alle kongelige Forordninger, der ere ældre end 1849, skulle behandles som Love og ikke kunne lide nogen Forandring ved kongelige Resolutioner. Jeg maa steds komme tilbage paa det Punkt, som de ærede Herrer, og navnlig den sibste ærede Taler, altid synes at overse, at jeg nemlig ikke paa nogen Maade er imod, at der tages bestemt bindende Forholdsregler for at sikke Domstolene den rigtige Tilgang. Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Nimestad) sagde: Men naar vi nu tage disse Paragrapher reent bort, saa er det usikkert, om der, naar den Tid kommer, da Loven skal træde i Kraft, er fremkommet de i saa Henseende fornødne Bestemmelser, og vi tør ikke lade Borgerne være i Usikkerhed med Hensyn til denne Sag. Dertil svarer jeg, at dersom vi kunde antage det som en Mulighed, at vort Forhold til Regjeringen og dennes Bestaafenhed var saaledes, at den vilde lade det Tidspunkt komme uden at forelægge de fornødne Forslag til at fremkalde nye Regler, saa vilde Regjeringen alligevel kunne gjøre med de bestaaende Regler, hvad den vilde (Nei!). Naar vi ikke gaae ud fra den Forudsætning, at Begelvirningen mellem Repræsentationen og Regjeringen er en saadan, at de for Borgernes Sikkerhed nødvendige Bestemmelser derved fremkalbes, saa er Repræsentationen et Nul, saa er Vilkaarligheden tilstede og Repræsentationen kun et Skjærmbrædt, bag hvilket Regjeringen spiller med saa meget større Lethed. Jeg for mit Vedkommende har ikke den allermindste Tvivl om, at der, naar disse Paragrapher bortfalde, inden fem Aar ere omme, vil være taget en Overflodighed

af bindende Bestemmelser for at tilvejebringe Sikkerhed i enhver Henseende. Jeg skal imidlertid ogsaa gaae ud fra den modsatte Forudsætning; jeg skal gaae ind paa den Betragtning, man søger at gjøre gjældende: Behold idetmindste fast i Loven den Deel, der angaaer Besættelsen af Dommerembeder! og jeg skal da gjøre opmærksom paa, at for Diebliffet besættelses jo Dommerembederne, navnlig de høiere, i Hensyn til en Prøve; Ketten skal jo selv afgive en Kjendelse om, hvorvidt det Medlem, som bliver Domstolene tilbeelt, er værdigt og skiftet til at tage Sæde deri — saaledes har jeg idetmindste forstaaet det. Nu vil man maafee sige: Denne Prøve er blot en Formalitet; men den behøver jo kun at blive en Realitet, det burde den være, og naar den er bleven det, vil det efter min Mening være langt rigtigere at fastholde den Bestemmelse, at intet Medlem bliver optaget i nogen Domstol, medmindre han har vundet Domstolens Erkjendelse af at være skiftet og værdig dertil, end at fastholde den juridiske Examen, som den nu bestaaer. Man kunde jo gaae et Skridt videre og sige, at Ingen skulde have et Dommerembede, før han havde erhvervet sig en almindelig Anerkjendelse af hans Brugbarhed og Dygtighed, og en saadan kunde han erhverve sig paa samme Maade, som for Diebliffet er Tilfældet med Advocater og Procuratorer. Ingen af disse faae jo Lov til at udøve deres Fag, før de ved en Prøve have godtgjort, at de egne sig dertil. Hvad Prøven angaaer, da kunde man jo fastsætte den saaledes, at den fik den største og sikreste Betydning som muligt. Der er for Diebliffet Noget, som hænger sammen med den nuværende juridiske Examen, som man kalder en praktisk Prøve, men som man snarere kunde kalde en upraktisk Prøve, thi det er upraktisk at praktisere paa det Sted og under de Omstændigheder, hvor det nu stæer. Man kunde jo lægge denne Prøve hen til de forskjellige Dicastrier, men under enhver Omstændighed vilde jeg dog ansee det for urigtigt, om man til Lovforslaget vilde føie enkelte Bestemmelser, som gavede Domstolene, naar det fastsatte Tidspunkt indtraadte, en Ret af den omtalte Art. Hvis der ikke ved Lov blev givet nærmere Bestemmelse derom, saa vilde jeg an-